

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ

54

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 2 του Γενναίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ 'Οδός Οικονόμου: αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 129

Ο ΝΟΥΜΑΣ

Με το σημερινό του φύλλο μπαίνει στον τρίτο χρόνο. Αρχίζει λοιπόν να έχει κάποια ηλικία και αυτός και μπορεί. Θα ρροούμε, δώ κι εμπρός να περηφανεύεται όχι γιατί κατάφερε τίποτα σημαντικό, μα γιατί απόρρετε να δείξει κάποια ευστηματική δουλιά, ακολουθώντας πιστά τον δρόμο που από το πρώτο φύλλο του γάσσει.

Ο δρόμος αυτός είναι γεμάτος αγάθια— πόνους. Η κακογλωσσιά, η ζούλια, η αγωνιασσύνη, η βρισιά, η προστυχιά και τάλια σταυραδάκια της μυριπρόσωπης Κακίας, κάθε ώρα και στιγμή μπαίνουν μπροστά να τάντικέψουνε το δρόμο του. Μά και τί μ' αυτό; Σ' είναι άγρια, σαν του «Νουμά», τέτια και χειρότερα βίπαντήται κανένας. Γι' αυτό κι ο Νουμάς ουτε τ'α λογαριάζει καθόλου, μα κοιτάζει τη δουλιά του, γκρεμίζοντας από τη χερία το σαπιόκαστρο της Ψευτιάς και χερίοντας από την άλλη, σιγά σιγά, το παλάτι που ν'α δογεται μιά μέρα τη ξενιτεμένη Ρήγισσα μας—την 'Αλήθεια.

Ημέρα αυτή δε θάργγσει ναρθεί. Όρα την ώρα τήνε περιμένουμε και πολλά σημάδια μας δείχνουνε το γρήγορο έρχομό της. Όσοι έχουνε μάτια το βλέπουνε πώς η κακομοιριά μας έρτασε στάπροχώρητο, και δε χαρίζουνε πολλά χρόνια ζωής στο Ρωμαϊκό, αν εξακολουθήσει άκομα να το κυβερνάει, καθώς σήμερα, η Ψευτιά κ' η Άμουαλοσύνη. Αρχίτανε να το βλέπουνε και να νοιάθουνε πώς πρέπει να πέσουν και γρήγορα, τα δυο αυτά θεριά για να ξαναστανει ο τοπος, να πάρει άπάνω του, και για να ξεκαθαρωθεί η Ρωμαϊκή Ψυχή, να πεταξει λούστρη σε ούρανό καθήριο, της ασυνέπειας της Σκέψης και της θετικής Δουλιάς.

Να το καλό σημάδι. Σα νοιάσει κανένας πώς είναι άρρωστος θα ζητήσει και τη γιατρεία του. Ο Ρωμαίος αρχίζει να τήνε νοιάθει την άρρώστια του. Θα τήνε καλονοιώται λοιπόν, ή σωστότερα, θα να γκαστει για να τήνε καλονοιώσει, και τότε η γιατρεία δε θ'άναυ καθόλου δύσκολη. Μοναχός του θα τήνε βρει κι αυτή.

Θαρρούμε πώς ο «Νουμάς» για κάτι τέτιο δούλεψε και δουλεύει. Μπαίνοντας τώρα στον τρίτο χρόνο του, άφου εύχαριστήσαι δσους τον έβοηθήσανε— είτε υλικά, είτε ήθικά, είτε με την πολύτιμη συνεργασία τους— στον άγώνα του, ύπόσχεσαι πώς θα μένει πάντα πιστός στρατιώτης της 'Αλήθειας.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

[Οι στίχοι τούτοι είναι τραγυμένοι από το άτιπιο άκομα ποίημα «Πήλογορα του Βασιλιά». Στο 1918, τελειώνοντας ο χρόνος, άγναντεύει ο Παρνασσός το στρατό του μεγάλου Βουλγαροχτόνου, καθώς περνάει κι από κει πέρα, τραβώντας προς την 'Αθήνα, για το προσκεύημα της Παναγιάς της 'Αθηνιώτισσας μέσα στον Παρθενώνα. Κ' έτσι γίνεται το τραγουδι του].

Κι άγνάντευαν τον Παρνασσό, κι ο Παρνασσός τους
[είδε.

Κι άλλα τραγούδια άρχίτηνε, και τραγούδι άρ' άκου...
Και τό ελεαν το τραγουδι του τα στίματα και οι έδρες
Τών τσ' άνοθόνε και πετών κι ύσα κελάν και στέκουν
Στα πύργια, στα λαγυδάκια του, στα σπήλια, στις κορ-
[φές του.

Κι άκουσε τήντανε οι κορφές, διότι κα τήνορά μου.

'Εγώ είμ' ο γέρος Παρνασσός κ' η Αιάζουρα ή λε-
[βάνθη,

Κ' ήρω σαν τ'άσταύωσάνε, κ' ήρω σα δυό, σαν τήνε
Στριχοθεμένο, πού τ'έσαν κ' ήνας κήραμος
Η' δσο κ' ήνας κήραμος κ' ήνας κήραμος
[μοιάζου.

Είμαι ήρω πού τ'έσαν κ' ήνας κήραμος
[κίραμος,

Νύς ή ούρανοδ του νοητού τ'άστέρου.
Τά δυο α, το φός και το περό έδω πέρα,
Πήσαν τήντανε κήραματα, τήντανε κήραματα
Και τή ήρω θεός 'Απόλλωνας τον ελεαν,
Και τήλω κήραμος θεός, κ' ήρω ή θεός ή Μούσα
'Η έννιάδιτλη κ' ή έννιάδιτλη κ' ή έννιά φορές μη-
[τρεα

Κάθε σοφίας πού δόθηκε να τη χαρή τήνορούτου.

Κι άγάτες πλέξαν και χορούς χορήνω έδω πέρα
Θεϊκούς ή θεοσοπάλαχτη κι ή υποπορευνημένος.
Και να! στα πόδι μου ο ναός ο άλαφροκοιμημένος
Με το κερί της μέλισσας και το φτερό του κήραμου,
Καρδιά της γής, προσάνθημα της οίκουμένης— το αίμα
Του δράκοντα του στήχισι τα θέματα και πέραν
'Απ' τόσην οι άστρατόπτερες, και τα δελφίνια πλέξαν
'Απ' τους γαλιούς, και δούλεψαν για τη δική του δόξα.
Κ' ήρω με το βόγγο μου της δελφικής προφήτης
Τήρω το παρμιλήτό, κ' ή Κασπαλία ποτίζει
Τόν Πήρσσο και τήντανε τον, κι όλα τα μπαλακωμένε.

Κι άνάμα με τον κόσμο έμέ, πού δίχως να πεθάνω,
Χάθημα και ξανάλαμπα στο ψήλος της 'Ιδέας,
'Εγώ είμ' ή πλάση, ή από φωτιά κι από δροσιά και
[σάρκα,

Πού χέρια σου και μάτια σου κι αυτιά σου τα μοιάζω
Με το κορμί, με τη γραμμή, και με τόν ήχο, κάθε
Φορά πού έμένα με γριμάς, με ψήλαφάς, με βλέπεις.

Κ' ήρω είμαι σάν ξεχειλιστή κι άπώω στον καρπό της
Γυνάικα, πού έτοιμάζου να ρίξει τον καρπό της,
Κ' ήρω πού είμ' ήτοιμάζου, πανώρη πάντα στέκει.
Τώρα οι θεοί και οι θεϊκός: δέν είναι πού, δέν είναι.
Οι λειτουργοί, οι προφήτισσες, τα τέματα, οι παύτες,
Τα γάλατα, οι χορηγοί, οι ναοί, κ' οι θεσανοί, και
[ή νύχτη,

Πάν δια: πών τα είδωλα, κατάβαθα θαμμένα,
Και βάββαροι τα πόντουραν και Ραλιλαίοι τα διόξαν,
Και τήντανε δαυνίτια και σπαίχτες του άλλου ήρω.
"Όσο πού τήνορά ήνας κήραμος να ξαναπλάσει τον ήρω,
Μέο' στήρασι ήρω του σοφού, σταδ ώσάνου το ήρω-
[τη ήρω,

Κι ήρω πού τήνορα τα ξαναπλάσει τον ήρω,
[ήρω,

Κι ήρω πού τήνορα τα ξαναπλάσει τον ήρω,
[ήρω,

Κι ήρω πού τήνορα τα ξαναπλάσει τον ήρω,
[ήρω,

Κι ήρω πού τήνορα τα ξαναπλάσει τον ήρω,
[ήρω,

Κι ήρω πού τήνορα τα ξαναπλάσει τον ήρω,
[ήρω,

Κι ήρω πού τήνορα τα ξαναπλάσει τον ήρω,
[ήρω,

Κι ήρω πού τήνορα τα ξαναπλάσει τον ήρω,
[ήρω,

Κι ήρω πού τήνορα τα ξαναπλάσει τον ήρω,
[ήρω,

Κι ήρω πού τήνορα τα ξαναπλάσει τον ήρω,
[ήρω,

Κι ήρω πού τήνορα τα ξαναπλάσει τον ήρω,
[ήρω,

Κι ήρω πού τήνορα τα ξαναπλάσει τον ήρω,
[ήρω,

Κι ήρω πού τήνορα τα ξαναπλάσει τον ήρω,
[ήρω,

Κι ήρω πού τήνορα τα ξαναπλάσει τον ήρω,
[ήρω,

Κι ήρω πού τήνορα τα ξαναπλάσει τον ήρω,
[ήρω,

Κι ήρω πού τήνορα τα ξαναπλάσει τον ήρω,
[ήρω,

16.180

2506

